

ogsaa var Tilfældet med Forslag til Lov om en overordentlig Indkomstskat til Staten. Hvorfor det ærede Medlem da i Udvalget har taget en afvigende Stilling, er jeg i Øjeblikket ude af Stand til at forklare mig, men det interesserer mig heller ikke særdeles meget, naar Resultatet bliver, at alle Partier i Folketinget stemmer for disse Lovforslag.

Med Hensyn til Lovforslaget vedrørende Arveafgiften har jeg intet at sige. Den ærede Ordfører (Eduard Larsen) har anbefalet det, og paa Venstres Vegne har det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) anbefalet det med de Ændringer, som er foretagne i Landstinget. Naar jeg er gaaet med til disse Ændringer, ligger det i deres indre Sammenhæng. Jeg er gaaet med til, at Arveafgiftens højeste Sæts er blevet nedsat for derigennem at opnaa en Ændring, som ogsaa blev vedtaget i Landstinget, og som jeg satte Pris paa, hvorefter Erhververen af et Len, Stamhus eller Fideikommis kan afdrage sin Arveafgift ved Overdragelse til Staten enten af fast Ejendom eller Fideikommiskapital efter Finansministerens Bestemmelse. Jeg skal ikke sige mere om denne Ændring, som jeg tillægger en ikke ringe Betydning, den tiltrædes jo fra alle Sider.

Forslag til Lov om en overordentlig Indkomstskat til Staten er i Landstinget undergaaet flere Ændringer. De fleste af disse skal jeg ikke komme ind paa. Det er egentlig kun en eneste, jeg skal dvæle ved, nemlig Bestemmelsen om, hvorledes det skal afgøres, om der foreligger saakaldte Krigsindtægter. Den ærede Ordfører sagde om denne Bestemmelse i den Skikkelse, den nu har faaet, at den praktisk taget gav det Standpunkt Ret, som jeg tidligere har indtaget, idet derefter omtrent alle de samme Indtægter, som det oprindelige Lovforslag omhandlede, vilde komme ind derunder, og i Virkeligheden alle, som havde haft en Merindtægt, vilde komme ind under Bestemmelsen. Der var i det oprindelige Lovforslag ikke gjort nogen Indskrænkning deri, enhver, der havde Merindtægt efter de i Lovforslaget indeholdte Regler, vilde komme til at betale 10 pCt. af denne Merindtægt. Bestemmelsen er nu ændret saaledes, at den skattepligtige kan fri sig for denne Skat, hvis

han kan godtgøre, at ingen Del af hans Indkomst hidrører fra Krigsfortjeneste. Det ærede Medlem fra Æbeltoft mente — og det fortænker jeg ham ikke i — deri at se en Indrømmelse til sin principale Stilling, og jeg er ogsaa enig med ham i, at der nok principielt er en Indrømmelse, men paa den anden Side er jeg enig med den ærede Ordfører i, at denne Hævdelse af Princippet i Praksis ikke vil medføre særdeles store Konsekvenser. Thi de Indtægter, som der her er Tale om, vil være saadanne, at det i de allerfleste Tilfælde vil være overordentlig vanskeligt for den skattepligtige at godtgøre, at ikke den ringeste Del af hans Indtægter skulde kunne falde ind under Begrebet Krigsfortjeneste. Paa den anden Side har jeg allerede i Landstinget sagt, at den Fritagelsesret, som tilstaaes Finansministeren i § 3, skal anvendes human og rimeligt overfor de skattepligtige. Jeg ønsker at gentage det, fordi den ærede Ordfører for Partiet Venstre bestemt betonedede det: Naar det fuldkommen evident kan godtgøres, at der ikke foreligger Krigsfortjeneste — og det kan der vel i enkelte Tilfælde, mange eller ikke mange, det er meget vanskeligt paa Forhaand at afgøre —, saa vil altsaa den skattepligtige være fuldkommen fri. Og dernæst, naar det er en ganske uvæsentlig Del af Indtægten, der skyldes Krigsfortjeneste, kommer § 3 til Anvendelse; saa kan det ganske særlige Tilfælde foreligge, som gør Finansministeren bemyndiget til at fritage for eller nedsætte Skatten.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) berørte saa Spørgsmaalet om, hvor Bedømmelsen af dette skulde ligge, idet det jo fra Venstres Side var ønsket, at det var hos de laveste Ligningsmyndigheder, man skulde begynde, medens det i det foreliggende Lovforslag fastsættes, at det er Finansministeren, som Skønnet ligger hos. Men Finansministeren skal jo atter høre Landoverskatteraadets Ytringer i Sagen, og om Landoverskatteraadet vil gaa lavere ned igen, beror delvis paa Landoverskatteraadet, dog kan Finansministeren have nogen Mening derom. Sagen vil praktisk komme til at foreligge saaledes, at Indstillingen sker fra Skatteraadene, derfra vil Finansministeren ind-